

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΟΓΡΑΜΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μά όχι σέ τέτοιο βαθμό !.. Μιά γυναίκα με τέτοιο παρελθόν, πού δεν φρονιμεύει με τόν γάμο της, παρά έξακολουθεί τά ίδια κα χειρότερα... μια γυναίκα πού σέ απατά άκόμα και με τόν άδελφό σου,—φρίξη !..—μιά γυναίκα πού σου λέει τώρα πάλι : «άγαπώ άλλον, φεύγω, σ' άφίνω...» και δέν της δίνεις μιά κλωτσιά νά πάη άκόμα παραπέρα ;... Δέν τó κατάλαβαίνω, Νίκο μου !..

— Δέν την ξέρεις και γι' αυτό...

— Κολοχούδια ! μπορεί ποτέ νά είνε, ποτέ, πιά όμορφη από... από την ξαδέλφη μου τη Λιλί ;

— Ό Νίκος έσκυψε τó κεφάλι του.

Είχε θυμηθεί τη Λιλί, τη μικρή ξαδέλφη της φιληνάδας του, πού δέν είχε προφθάσει τότε νά τη χαρή κι' αυτός, όπως δυό-τρεις άλλου τυχεροί, γιατί όταν τη γνώρισε, ή Λιλί ήταν τρελλά έρωτευμένη με τó «φοιτητή» της και δέν ανεχόταν από άλλον ούτε ένα φιλή. («Ε, τρελλα κι' αυτή πού θά της πέρασε...»)

— Άλήθεια, ψιθύρισε, ή Λιλί τότε ήταν πολύ όμορφη... μου άρεσε φοβερά...

— Τώρα είνε άκόμη πού όμορφη και θά σάρωσε άκόμα περισσότερο ! είτε ζωηρά ή Κάκια.

— Την άλλη φορά, έξακολούθησε ό Νίκος, μου είπες πώς παντρεύτηκε... Πήρε τó φοιτητή εκείνο πού άγαπούσε, άφού έγινε διχηγόρος... Άλήθεια ;... Και πώς τά πάει μαζί του ;... Έρχεται έδω καμιά φορά ;... Τού κάνει κάπου-κάπου καμιά άπιστία, ή φρονιμενε όλοσδιόλου ; Θά φρονιμενε, ξ :

— Η Κάκια τώρα τόν άφηνε νά λέη. Συλλογιζόταν, συλλογιζόταν σκυφτή. Κι' άζαφνα σήκωσε τó κεφάλι της με άπόφαση :

— Αυτό, τού είπε, τó κάνω μόνο γιά σένα. Μά μού δίνεις τó λόγο σου πώς δέν θα τó μάθη ούτε ό πιά στενός σου φίλος :

— Τι ;...

— Μιού δίνεις τó λόγο σου ;

— Ναί, μα τι συμβαίνει ;

Χαμήλωσε τη φωνή της και τού άποκρίθηκε :

— Η Λιλί είν' έδω... Κρίφτηκ' έχει μέσα μόλις σ' άκουσε...

— Α ! τó κατάλαβα πώς κάποιος ήταν !.. Όστε έρχεται ;...

— Ναί... Άλλά πολύ σπάνια και πολύ κρυφα, έννοεί... Οι δουλειές τού άντρός της δέν πάνε τόσο καλά και ή φτωχή είνε άποχρωμένη νά δέχεται κάπου - κάπου κανένα φίλο, όποιον της πώ έγω... Ά τότε είνε ευκαιρία... Ό άντρας της λείπει στη Χαλκίδα γιά μιά δίχη. Κι' ήρθε νά περάση τη βραδιά μαζί μας... Νά σου τη φωνάξω ;

— Αχ, ναί ! Έκαμε με λαχτάρα ό Νίκος. Θέλω νά ιδώ πώς είνε τώρα.

— Θά ιδής, κοῦκο μου, θά ιδής !

Κι' ή Κάκια φώναξε με γέλια :

— Λιλί ! Λιλί ! «Ελα μέσα !..»

Άμέσως σχεδόν ή πόρτα της διπλανής κάμαρας άνοιξε και παρουσιάσθηκε, λιγάκι χρωμένη και λιγάκι έκπληκτη, μιά όμορφoτατη νέα, πού με την πρώτη ματιά φαινόταν μικροπαντρεμένη.

Φοροδ' έν' άπλό, φτωχικό σχεδόν, μιά πολύ κομφο βυσσινί φουστάνι και στόν άνοιχτό λαιμό της, τόν κάταστρο, άκουμπούσε μιά χρυσή μεντάλια, άντικα, κρημασμένη με άλυσιδίτσα έπίχρυση.

— Ό κ. Νίκος, της είπε ή ξαδέλφη της, τόν θυμάσαι ;... Τού είπα πώς παντρεύτηκες, κι' είχε την περιέργεια νά ιδή πώς είνεις μετά τó γάμο...

— Τόν θυμοῦμαι πολύ καλά, άποκρίθηκε με τη χοντρή φωνή της ή Λιλί, προχωρώντας θαρρετά τώρα και δίνοντας τó χέρι της στό Νίκο. Είχαμε γνωριστεί έδω όταν ήμουν κορίτσι δεκάξη χρονών...

— Και τώρα πόσο είσθε, κυρία ; ρώτησε ό Νίκος κοιτάζοντάς την από πάνω ως κάτω.

Είχε κοκκινίσει τόσο, πού τó μάγουλό της είχε γίνει τó ίδιο με τó φουστάνι της' και ψιθύρισε με γέλιο :

— Όσο, φαινομαί...

— Μά δέ φαίνεστε παραπάνω από είκοσι...

— Ε, τόσο, είμαι !

Έκάθησε στη μέση τών δυο κι' ή Κάκια της είπε :

— Είπα στόν κ. Νίκο πώς ό άντρας σου λείπει άπόψε στη Χαλκίδα... Άλλά ιδές τι συμπύτωση ! κι' ή γυναίκα τού κ. Νίκου άπόψε πήγε νά κοιμηθῆ στῆς μητέρας της...

— Γιατί ; φώναξε δυνατά ή Λιλί με άφέλεια.

— Γιατί... μὴν τά ρωτάς, τά τσουγγούσανε... Τό ζήτημα είνε δι' είσθε κι' οι δυο έλεύθεροι. Κι' ή έλευθερία είνε τόσο πο-

λύτιμο πράγμα ! Άλλοι θάβασουν και τη ζωή τους γι' αυτή... Έ, τί λέτε ; Δέν έπωφελείστε ;

Τό μάγουλο της Λιλίς είνε τώρα πιά κόκκινο κι' από τó φουστάνι της.

— Γιατί όχι ; ψιθύρισε με γέλια' άφού είμαστε κι' οι δυο έλεύθεροι :

— Με τη διαφορά όμως, έξακολούθησε με κέφι ή Κάκια, πώς ό κ. Νίκος θά χωρίση τώρα τη γυναίκα του και θάναί έλεύθερος γιά πάντα... ενώ εσύ... εσύ...

— Α, έγω, έκαμε ή Λιλί, δέν θά χωρίσω τόν άντρα μου παρά... σάν θά με διώξη !

— Και θά σέ διώξη, Λιλί, άν μάθη τυχόν πώς έξακολουθείς νά έρχεσαι έδω και μετά τó γάμο σου ;... ρώτησε ή Κάκια.

— Μωρέ, θά φάω κλωτσιά ! άποκρίθηκε σταχτίνα ή Λιλί. Κι' ή Κάκια κοίταξε έκφραστακά τó Νίκο...

***

Ήταν άραγε αυτή ή ύποβολή ; Ήταν ή όλοκληρωτική εύτυχία πού ασάνθηκε στην άγκαλιά της πανόμορφης εκείνης Λιλίς, της ποθητής του από τότε, πού τού έδειχνε πώς υπάρχουν στόν κόσμο κι' άλλες γυναίκες από τη Δώρα ; Ή ήταν ό λόγος της Κάκιας πού τού είχε ξυπνίσει τόν άνδρικό έγωισμό, τó άνδρικό φιλότιμο, και τόν είχε φέρει σέ συναίσθηση τού τι έκανε και τού τι ήταν έτοιμος νά γάνη ;

Τό βέβαιον είνε πώς από τó σπιτάκι της Βάθης, τις πρωινές ώρες, δέν έφυγε σκυφτός και δυστυχισμένος, όπως είχε φύγει τις βραδιές άπ' τó πεισιό κάγκελο τού πεθερού του. Έφυγε με σηκωμένο τó μέτωπο και με την άπόφαση νάφήση τη Δώρα νά πάη στά τσακίσματα...

Άζοις εκεί πού θά την παρακαλούσε ύστερ' άπ' αυτά ! Όχι, όχι ! Και νάθελε τώρ' αυτή νά γυρίση, θά την έδιωχνε.

«Άντε στό Ντινο σου !» θά της έλεγε με μιά κλωτσιά.

Προθυμότατα θά της έδινε και τó διαζύγιο γιά νά τόν πάρη. (Μή σώση !) Κι' ούτε λέξη θάλεγε τού Ντινού γιά τη διαγωγή της.

«Ας τον, ας τον, συλλογιζόταν, νά την πάρη κι' αυτός και νά ιδη τι πράγμα είνε. Άμ θά τó ιδή, και χωρίς νά τού πῆ κανέναν τίποτα.»

Όποσδήποτε, γιά εκδίχιση, θά μπορούσε νά τού τά πῆ κι' αυτός. Άλλά μόνο μετά τó γάμο. Έτσι ήταν όρατα. Κι' ένφ' ό Ντινος θά τραβωμάλλιόταν γιά τó «σβέροχο» πού ψώνιασε, αυτός, ό Νίκος, θά χαίροταν τη ζωή του με τη Λιλί πού ήταν τρέλλα, —δὲ βαρνεόσαι ! πάντα θάβρισκε τρόπο νά ξεγελά τόν άντρα της και νά πηγαίνει μέρα ή νύχτα στῆς θείας της, — κι' άφού τη χόρταινε κι' αυτή, κι' ίσως κι' άλλες, πολλές, θά ξεαναπαντρευόταν.

Άλλά όχι πιά με άπαγογή, ούτε καν από έρωτα. Αυτό έπρεπε νά τάφηση. Δέν ήταν έτσι ή ζωή, την παρεξηγούσε. Άλλο γυναίκα κι' άλλο φιληνάδα. Κι' αυτή τη φορά θάπαυε γυναίκα άληθινή. Νά τού γάνη παιδιά, νά κοιτάξῆ τó σπιτι του, νάνα άφρωσωμένη. Όχι βέβαια κανένα τέρας, μιά ούτε και πλάσμα. Μέτρια γυναίκα, νά τού άρέση άπλως χωρίς νά τόν τρελλιάνη. Και πρό πάντων νά μὴν τρελλιάνη τούς άλλους... Σημαίη γυναίκα, καλή, τού Θεού, νάχη ήσυχο τó κεφάλι του...

Και συλλογιζόταν την Κατίνα τού Θεολογούπουλου, ένα μεγάλο κορίτσι από οικογενειο φιλική του... Νά, αυτή ήταν ! Είχε κι' καλή προικα... Μαζί της θά ζούσε τη σωστή ζωή, την ίσα' κι' όχι την «παρεξηγημένη» εκείνη πού τού κάκου δοκίμασε νά δημιουργήση και νά έξασφαλίση με τη Δώρα.

Μόνο γιά σπiti δέν ήταν ή Δώρα, τελείωσε ! Πολύ πιά ταιριαστά θά ζούσε αυτός με την Κάκια, με τη μητέρα της, με τη Λιλί. Και νά ιδής, πού άν τυχόν δέν την έπαυσε τώρα ό Ντινος, ή θά την άφηνε άργότερα κι' αυτός, σέ κανένα τέτοιο σπiti θά καταντούσε.

***

Νά της γράψη ; Όχι. Είχε καλλίτερο τρόπο γιά νά της δείξη την άπόφασί του.

Και την άλλη μέρα, ό Νίκος φώναξε τη μητέρα του και της είπε :

— Χωρίσω τη Δώρα. Κι' αυτή τη φορά όριστικάς. Θά μαζεύουμε και θά της στείλουμε τά πράγματά της. Αυτή τώρα θέλει νά πάρη τόν Ντινο. Ας τόν πάρη ! Παίρνω κι' έγω την Κατίνα τη Θεολογούπουλου και τελειώνει !

Καμιά άντίρρηση ή Ζατούρανα, την παραμικρή.

Αυτό ήταν ένα πράγμα πού ή μητέρα τó περίμενε και τó ήθελε από τόν καιρό τού Έσαγγελάση. Μόνο γι' άγάλη τού γιου της, από φόβο μὴν πάθαινε τίποτα άν τη χωρίζε, ανεχόταν τέτοια νύφη. Άλλά τώρα πού τόν έβλεπε κι' αυτόν άποφασισμένο, όχι μόνο νά

